Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (odvolacia komora)

z 19. júna 2015 *

„Odvolanie — Verejná služba — Úradníci — Nestrannosť Súdu pre verejnú službu — Žiadosť o vylúčenie sudcu — Zmena miesta pridelenia — Záujem služby — Pravidlo zhody medzi platovou triedou a pracovným miestom — Článok 7 ods. 1 služobného poriadku — Disciplinárne konanie — Právo na obranu“

Vo veci T-88/13 P,

ktorej predmetom je odvolanie podané proti rozsudku Súdu pre verejnú službu Európskej únie (tretia komora) z 5. decembra 2012, Z/Súdny dvor (F-88/09 a F-48/10, Zb. VS, EU:F:2012:171), a smerujúce k zrušeniu tohto rozsudku,

Z, bydliskom v Luxemburgu (Luxembursko), v zastúpení: F. Rollinger, advokát,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

Súdny dvor Európskej únie, v zastúpení: A. Placco, splnomocnený zástupca,

žalovaný v prvostupňovom konaní,

VŠEOBECNÝ SÚD (odvolacia komora),

v zložení: predseda M. Jaeger, sudcovia H. Kanninen (spravodajca) a D. Gratsias,

tajomník: E. Coulon,

vyhlásil tento

Rozsudok [1]

1 Svojím odvolaním podaným na základe článku 9 prílohy I Štatútu Súdneho dvora Európskej únie sa odvolateľka [žalobkyňa v prvostupňovom konaní] domáha zrušenia rozsudku Súdu pre verejnú službu Európskej únie (tretia komora) z 5. decembra 2012, Z/Súdny dvor (F-88/09 a F-48/10, Zb. VS, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:F:2012:171), ktorým Súd pre verejnú službu zamietol jej žalobu, ktorej predmetom bolo zrušenie rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie z 18. decembra 2008 o zmene miesta jej pridelenia a z 10. júla 2009, ktorým jej bol uložený postih vo forme písomného napomenutia.

* Jazyk konania: francúzština.

1 — Uvádzajú sa iba tie body rozsudku, ktorých uverejnenie považuje Všeobecný súd za užitočné.

Skutkové okolnosti

2 Relevantné skutkové okolnosti sú uvedené v bodoch 23 až 66 napadnutého rozsudku takto:

„23 Žalobkyňa bola prijatá do služobného pomeru ako úradník v skúšobnej dobe s účinnosťou od 1. septembra 2005 a od tohto dátumu do 31. decembra 2008 bola pridelená na jedno z prekladateľských oddelení generálneho riaditeľstva (GR) ‚Preklad' Súdneho dvora, ako právnik lingvista. Do stálej služby bola vymenovaná 1. júna 2006.

24 V decembri 2005 bola pani X prijatá do zamestnania ako právnik lingvista na tom istom prekladateľskom oddelení a do tej istej pracovnej skupiny ako žalobkyňa ako zmluvný zamestnanec pre pomocné úlohy. Pani X je manželkou pána W, ktorý bol následne vymenovaný za ataše tajomníka Súdneho dvora.

25 Žalobkyňa bola poverená vykonávaním revízií niektorých prekladov, ktoré vypracovala pani X. V rámci tohto svojho postavenia, ako tvrdí, rýchlo zistila nízku kvalitu prekladov, ako aj nedodržiavanie pokynov a lehôt zo strany pani X.

26 Žalobkyňa tvrdí, že viackrát sama, ako aj niektorí jej kolegovia, vrátane vedúceho jej skupiny, upozornili vedúceho oddelenia, pána Y, na údajnú odbornú nespôsobilosť pani X. Podľa žalobkyne vedúci oddelenia systematicky ignoroval kritiku voči práci pani X, čo podľa tvrdenia žalobkyne bolo v dôsledku dlhodobého priateľského vzťahu, ktorý mal s pani X. Navyše sa pracovné postavenie žalobkyne na oddelení zhoršilo po tom, ako informovala vedúcemu oddelenia o nedostatočných pracovných výkonoch pani X. Súdny dvor spochybňuje túto verziu skutočností, najmä existenciu akéhokoľvek priaznivejšieho zaobchádzania s pani X, ako aj nečinnosť nadriadených žalobkyne.

27 V apríla 2006 jedna udalosť utvrdila žalobkyňu v jej presvedčení, že sa s pani X v rámci oddelenia zaobchádza priaznivejšie. Po tom, ako žalobkyňa konštatovala neúplnosť jedného prekladu, ktorý vypracovala pani X a požiadala ju o jeho doplnenie, pani X zaslala nový dokument sekretariátu s poznámkou ‚práca skončená', hoci podľa vnútorných pravidiel služby mal byť tento preklad vrátený žalobkyni na opätovnú revíziu. Žalobkyňa následne oznámila túto udalosť pánovi Y a požiadala ho, aby boli prijaté prísne opatrenia voči pani X, čo pán Y odmietol urobiť.

28 Žalobkyňa sa sťažnosťou obrátila na riaditeľa, pod ktorého patrí jej oddelenie, pričom v tejto sťažnosti uviedla postoj vedúceho jej oddelenia, ktorý považovala za ‚nevhodný a nepriateľský'.

29 Súdny dvor tvrdí, že na stretnutí, ktoré sa konalo 10. decembra 2006, riaditeľ vysvetlil žalobkyni dôvody, na základe ktorých bola prijatá pani X. Podľa žalobkyne riaditeľ na tomto stretnutí tiež pripustil, že pani X mala problematické vzťahy s ostatnými členmi oddelenia a že v minulosti už bola dvakrát neúspešná vo verejných výberových konaniach organizovaných Európskym úradom pre výber pracovníkov (EPSO) na pracovné miesto právnika lingvistu na Súdnom dvore. Súdny dvor spochybňuje pravdivosť tvrdení, ktoré žalobkyňa pripisuje bývalému riaditeľovi tejto inštitúcie.

30 Dňa 14. mája 2007 žalobkyňa zistila chyby v preklade v rozsudku Súdneho dvora, ktorý preložila pani X. Informovala o tom svojho vedúceho oddelenia, pána Y.

31 Dňa 25. mája 2007 v rámci hodnotenia za rok 2006 sa žalobkyňa stretla s generálnym riaditeľom GR ‚Preklad' ako odvolacím hodnotiteľom. Žalobkyňa tvrdí, že mu povedala o problémoch, s ktorými sa stretla z dôvodu preferenčného zaobchádzania vedúcim oddelenia, pánom Y, s jedným členom jej skupiny, pričom však neuviedla, že ide o pani X. Podľa žalobkyne sa generálny riaditeľ hneď rozhorčil a navrhol vykonať vnútorný prieskum s cieľom určiť, či kandidatúra osoby, ktorú spochybňovala, na pozíciu právnika lingvistu bola predmetom

preferenčného zaobchádzania. Podľa žalobkyne, keď sa generálny riaditeľ dozvedel, že išlo pani X, manželku atašé tajomníka Súdneho dvora, navrhol žalobkyni zmeniť generálne riaditeľstvo. Súdny dvor spochybňuje pravdivosť tvrdení, ktoré žalobkyňa pripisuje generálnemu riaditeľovi.

32 Žalobkyňa tvrdí, že upozornila svojich nadriadených na priaznivejšie zaobchádzanie v prospech pani X od svojho vedúceho oddelenia, konkrétne v e-maile z 23. novembra 2007, v správe zaslanej pri príležitosti hodnotenia za rok 2007, a napokon v e-maile zaslanom najmä tajomníkovi Súdneho dvora 11. novembra 2008.

33 Medzitým, 10. júla 2008 vedúci oddelenia, pán Y, prijal rozhodnutie o pridelení žalobkyne do inej pracovnej skupiny v rámci oddelenia z dôvodu, že údajne mala konfliktné vzťahy s vedúcim svojej skupiny. Podľa žalobkyne treba o pravdivosti tohto dôvodu pochybovať, pretože jednak daný vedúci skupiny mal byť v krátkom období preložený na Radu Európskej únie a jednak tento vedúci skupiny nevedel o dôvodoch, prečo by sa mal vzťah so žalovanou považovať za konfliktný až dovtedy, kým sa sám nerozprával s vedúcim oddelenia. Žalobkyňa však nepodala sťažnosť proti tomuto rozhodnutiu o zmene skupiny.

34 Začiatkom septembra 2008 žalobkyňa využila služby jedného z poradcov v oblasti psychického obťažovania, ktorí boli zriadení [oznámením tajomníka Súdneho dvora z 20. novembra 2006 o rešpektovaní dôstojnosti osoby].

35 V novembri 2008 bolo žalobkyni navrhnuté, aby sa obeh jej pracovných dokumentov neuskutočňoval už viac fyzicky, ale len elektronicky.

36 Dňa 9. decembra 2008 žalobkyňa, ktorá sa cítila byť dotlačená na pokraj údajného psychického obťažovania zo strany vedúceho oddelenia, zaslala všetkým osobám na svojom oddelení e-mail, ktorý vo francúzskej verzii, ako ju poskytla žalobkyňa, stanovoval:

‚Vážení kolegovia, ani ja nebudem môcť byť zajtra s Vami, pričom ide o uvážené rozhodnutie, ktoré si však vyžaduje niekoľko vysvetlení pre tých, ktorí o ničom nevedia, aby sa nikto necítil byť urazený.

Ako si totiž väčšina z Vás mohla všimnúť, postoj vedúceho oddelenia sa vo vzťahu ku mne stal obzvlášť nepriateľský, ba až neslušný, a to som ešte veľmi taktná pri tomto označení (jeho postoja), odvtedy, ako som upozornila na skutočnosť, že jeho neschopnosť oddeliť sociálne vzťahy od pracovných má veľmi negatívny vplyv na fungovanie oddelenia a pracovné podmienky revízorov, ktorí sú v rámci svojej práce konfrontovaní s jednou dlhoročnou známou vedúceho oddelenia, s ktorou bola uzavretá zmluva dočasného zamestnanca na obdobie takmer dvoch rokov v našej službe.

Nie som jediná, komu táto situácia prekáža, ale bola som zjavne jediná, kto sa odvážil jasne vyjadriť, čo si o tom myslím, a najmä to, že išlo o zjavný nedostatok úcty voči ostatným osobám pracujúcim na našom oddelení, pretože preferenčné zaobchádzanie založené na známostiach je žiaľ na úkor ostatných, ktorí sem prišli na základe výberového konania EPSO alebo na základe svojich vlastných znalostí a zručností, a nie na základe známostí, rodinných vzťahov alebo iných kontaktov na Súdnom dvore.

Je samozrejmé, že došlo na odplatu, ktorá bola veľmi tvrdá, čo malo vplyv na moje pracovné podmienky. Domnievam sa však, že hodnoty ako čestnosť, slušnosť a dôstojnosť sú oveľa dôležitejšie ako napríklad pol bodu pri povyšovaní. Žiadna pozícia nikomu nedovoľuje, aby sa správal k ostatným osobám nekorektným alebo arogantným spôsobom, a už vôbec nie z čisto osobným dôvodov, ako to každý z vás, čo viete o situácii na našom oddelení pretrvávajúcej od decembra 2005 do júna 2007, mohol sám posúdiť.

Pre tých, ktorí mi opakovane hovorili, že proti osobám spojených vzťahmi nemožno nič spraviť a že sa nič nezmení, dobrou správou je, že práve naopak, veľa vecí sa už zmenilo a ďalšie sa zmenia už čoskoro. Najlepším dôkazom toho je, že v súčasnosti sa na naše oddelenie prijímajú úspešní uchádzači výberových konaní EPSO alebo osoby, ktoré nevzbudzujú žiadne pochybnosti, pokiaľ ide o skutočnosť, že sú prijímané na základe ich skutočnej hodnoty a nie napríklad podľa toho, koho poznajú a ako dlho.

Pre tých, ktorým nič nepokazí chuť, prajem len < dobrú chuť ! >

…

P.S. Veľmi ďakujem všetkým Vám, ktorí za mňa hlasovali vo voľbách [do výboru zamestnancov] (takmer 350 hlasov, ide o veľmi dobrý výsledok) a za e-maily a ďalšie formy podpory, ktorú som dostala. Napriek všetkému je povzbudivou skúsenosťou, že tak veľká skupina osôb sa tiež domnieva, že veľa vecí treba zmeniť nielen na našom oddelení, ale aj v [i]nštitúcii. Dnes sú šance na dosiahnutie tohto cieľa výrazne lepšie než predtým.‘

37 E-mailom z toho istého dňa zaslanom novému riaditeľovi, pod ktorého spadá toto oddelenie, pričom kópia bola zaslaná generálnemu riaditeľovi GR ‚Preklad‘, žalobkyňa požiadala o stretnutie vo veci psychického obťažovania, ktorého údajne bola obeťou.

38 Dňa 10. decembra 2008 žalobkyňa zaslala ďalší e-mail … svojmu vedúcemu oddelenia pánovi Y, ako aj všetkým členom oddelenia, ktorý vo francúzskej verzii, ako ju poskytla žalobkyňa, stanovoval:

‚Dobrý deň,

Vaši nadriadení sú v plnej miere informovaní o tomto prípade už dlhšiu dobu a [generálny riaditeľ] zastával názor, že otázka zmlúv zadaných v jednom Vám známom prípade, by sa mala preskúmať interným prieskumom Súdneho dvora. V súčasnosti sa objasňuje, prečo prieskum nebol včas vykonaný a kto je zodpovedný za toto oneskorenie.

Zasielanie mi vyhrážok na skutkovom stave nič nezmení a [nový riaditeľ, pod ktorého spadá toto oddelenie,] už predtým rozhodol, že venuje všetok nevyhnutný čas na uskutočnenie stretnutia týkajúceho sa Vášho nevyhovujúceho správania pri plnení vašich úloh, pretože bývalý riaditeľ … ignoroval tento problém veľmi dlho a zdá sa, že už sa to zmení.‘

1. Rozhodnutie o zmene miesta pridelenia z 18. decembra 2008

39 Zaslanie týchto dvoch emailov z 9. a 10. decembra 2008 všetkým členom oddelenia, na ktorom je žalobkyňa pridelená, malo v prvom rade za následok prijatie rozhodnutia tajomníkom Súdneho dvora ako menovacím orgánom 18. decembra 2008, ktorým sa vykonalo preloženie so zachovaním pracovného miesta žalobkyne, ktorá bola podľa článku 7 ods. 1 Služobného poriadku [úradníkov Európskej únie] preložená so zachovaním pracovného miesta na riaditeľstvo knižnice, s účinnosťou od 1. januára 2009 … V liste, ktorým bolo rozhodnutie oznámené, generálny riaditeľ pre personál a financie Súdneho dvora uviedol že toto rozhodnutie je ‚odôvodnené potrebou zabezpečiť riadne fungovanie [Vášho] oddelenia …, ktoré bolo narušené v dôsledku e-mailov obsahujúcich závažné obvinenia proti Vašim nadriadeným, ktoré ste zaslali všetkým spolupracovníkom oddelenia 9. a 10. decembra 2008‘.

40 Dňa 2. apríla 2009 žalobkyňa podala sťažnosť podľa článku 90 ods. 2 Služobného poriadku [úradníkov Európskej únie], ktorou navrhovala zrušiť rozhodnutie z 18. decembra 2008 a domáhala sa náhrady nemajetkovej ujmy ohodnotenej na 30 000 eur. …

42 Rozhodnutím z 30. júna 2009, doručeným 13. júla 2009, výbor pre sťažnosti zamietol sťažnosť z 2. apríla 2009.

2. Rozhodnutie o disciplinárnom postihu z 10. júla 2009

43 Druhým následkom zaslania emailov z 9. a 10. decembra 2008 bolo zaslanie oznámenia zo strany GR ‚Preklad' tajomníkovi Súdneho dvora ako menovaciemu orgánu 19. decembra 2008, ktorým toto riaditeľstvo navrhovalo začať disciplinárne konanie proti žalobkyni (ďalej len ‚poznámka do spisu')…

44 Listom z 12. januára 2009 tajomník Súdneho dvora oznámil žalobkyni poznámku do spisu, ku ktorej bol priložený preklad do francúzštiny dvoch e-mailov z 9. a 10. decembra 2008, a vyzval ju, aby sa v súlade s článkom 3 prílohy IX služobného poriadku [úradníkov Európskej únie] dostavila na vypočutie. Vypočutie sa konalo 28. januára 2009 za prítomnosti riaditeľa riaditeľstva ľudských zdrojov a personálnej správy GR ‚personálu a financií' Súdneho dvora, ktorý bol poverený vypracovaním zápisnice. Počas tohto vypočutia žalobkyňa požiadala o možnosť predložiť dodatočné písomné pripomienky k prvým pripomienkam, pričom tieto dodatočné pripomienky predloží po vypracovaní zápisnice, a táto možnosť jej bola priznaná.

45 Dňa 3. februára 2009 bol žalobkyni doručený návrh zápisnice z vypočutia z 28. januára 2009 a 9. februára oznámila svoje prvé pripomienky k tomuto návrhu menovaciemu orgánu.

46 Dňa 27. februára 2009 žalobkyňa zaslala dodatočné pripomienky, v ktorých tvrdila, že v konaní začatom proti nej došlo k vadám.

47 Dňa 12. marca 2009 bola žalobkyni doručená na podpísanie konečná verzia zápisnice z vypočutia. Vrátila tento na dokument nepodpísaný, pretože tvrdila, že v ňom nie sú uvedené všetky pripomienky, ktoré predložila.

48 Tajomník Súdneho dvora listom z 1. apríla 2009 informoval žalobkyňu, že vzhľadom na nemiestnu povahu zaslania e-mailov z 9. a 10. decembra 2008 rozhodol o začatí disciplinárneho konania podľa článku 11 prílohy IX Služobného poriadku [úradníkov Európskej únie], ktoré smeruje k ‚uloženiu postihu vo forme písomného napomenutia alebo pokarhania bez konzultácií s disciplinárnou komisiou'. Okrem toho spresnil, že pred prijatím stanoviska k samotnej kvalifikácii správania žalobkyne a prípadnému postihu, ktorý bude uložený, sa zorganizuje druhé vypočutie v súlade s uvedeným článkom 11.

49 Druhé vypočutie žalobkyne tajomníkom Súdneho dvora sa uskutočnilo 8. mája 2009 … …

54 Dňa 10. júla 2009 tajomník Súdneho dvora ako menovací orgán prijal rozhodnutie uložiť žalobkyni postih vo forme písomného napomenutia z dôvodu, že žalobkyňa „porušila dôstojnosť svojej funkcie porušením článku 12 Služobného poriadku [úradníkov Európskej únie] tým, že zaslala všetkým členom [svojho oddelenia] e-maily z 9. a 10. decembra 2008' (ďalej len ‚postih z 10. júla 2009'). …

59 Listom z 10. novembra 2009 podala žalobkyňa sťažnosť na základe článku 90 ods. 2 Služobného poriadku [úradníkov Európskej únie] proti postihu z 10. júla 2009… …

61 Listom z 22. januára 2010 … bola žalobkyňa predvolaná na vypočutie pred výborom pre sťažnosti 9. februára 2010. …

65 Listom z 19. februára 2010 zaslanom [výboru pre sťažnosti] žalobkyňa uviedla, že sa domnieva, že výbor pre sťažnosti nie je oprávnený rozhodnúť o jej sťažnosti.

66 Rozhodnutím z 10. marca 2010, doručeným 15. marca 2010 výbor pre sťažnosti zamietol sťažnosť namierenú proti postihu z 10. júla 2009.“

Konanie na prvom stupni *[omissis]*

5 Návrhom podaným do kancelárie Súdu pre verejnú službu 22. júna 2010 žalobkyňa podala žalobu, ktorá bola zapísaná do registra pod číslom F-48/10 (ďalej len „žaloba F-48/10“) a ktorou navrhovala jednak zrušiť rozhodnutie menovacieho orgánu z 10. júla 2009, ktorým jej bol uložený postih v forme písomného napomenutia (ďalej len „postih z 10. júla 2009“), ako aj v prípade potreby zrušiť rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti podanej proti tomuto postihu, a jednak zaviazať Súdny dvor na zaplatenie sumy 50 000 eur ako náhrady nemajetkovej ujmy.

6 Žalovaný, Súdny dvor, navrhoval najmä zamietnuť žalobu vo veci F-48/10.

[omissis]

11 Na začatí pojednávania, ktoré sa konalo 25. januára 2012, podala žalobkyňa výslovnú žiadosť o vylúčenie sudcu spravodajcu, ktorý sa medzičasom – odo dňa doručenia listu uvedenému v bode 7 vyššie – stal predsedom Súdu pre verejnú službu a predsedom tretej komory, t. j. rozhodovacieho zloženia, ktorému boli tieto veci pridelené, a to z dôvodu nedostatočnej nezávislosti, nedotknuteľnosti a nestrannosti. V tejto žiadosti bolo okrem tvrdení o zaujatosti sudcu spravodajcu založených na tom, že vo svojej funkcii predsedu Súdu pre verejnú službu zachoval existenciu výboru pre sťažnosti Súdu pre verejnú službu, uvedené, že „to platí aj pre členov [daného súdu], ktorí súhlasili s tým, že budú členmi uvedeného výboru, pretože ich nestrannosť je v tomto ohľade objektívne spochybnená“.

12 Na základe námietky podanej žalobkyňou na začiatku pojednávania, Súd pre verejnú službu prerušil konanie.

13 Listom zo 6. februára 2012 kancelária Súdu pre verejnú službu predložila žiadosť o vylúčenie na predloženie prípadných pripomienok Súdnemu dvoru, ktorý v liste doručenom do kancelárie Súdu pre verejnú službu 17. februára 2012 uviedol, že nemá pripomienky a posúdenie prenecháva na úvahe Súdu pre verejnú službu. Odôvodneným rozhodnutím z 29. marca 2012 predseda druhej komory Súdu pre verejnú službu zamietol žiadosť o vylúčenie týkajúcu sa sudcu spravodajcu, ako aj dvoch sudcov zasadajúcich vo výbore pre sťažnosti Súdu pre verejnú službu.

14 Listom kancelárie Súdu pre verejnú službu zo 4. apríla 2012 boli účastníci konania predvolaní na nové pojednávanie, ktoré sa konalo 10. mája 2012.

15 Dňa 5. decembra 2012 Súd pre verejnú službu (tretia komora) vyhlásil napadnutý rozsudok.

[omissis]

Napadnutý rozsudok *[omissis]*

O žalobe vo veci F-48/10

28 Na podporu svojich návrhov na zrušenie žalobkyňa uviedla šesť žalobných dôvodov, z ktorých prvý sa zakladá na nedostatku právomoci výboru pre sťažnosti a nezákonnosti článku 4 rozhodnutia Súdneho dvora zo 4. mája 2004 o výkone právomocí vyplývajúcich zo služobného poriadku úradníkov Európskej únie menovacím orgánom a právomocí vyplývajúcich z podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov orgánom oprávneným uzatvárať pracovné zmluvy (ďalej len „rozhodnutie zo 4. mája 2004“), druhý na nezákonnosti disciplinárneho konania z dôvodu porušenia práva na obranu

a zásady kontradiktórnosti, ako aj článkov 1 až 3 prílohy IX služobného poriadku, tretí na porušení článku 12 služobného poriadku a článku 10 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (EDĽP), ako aj na zjavne nesprávnom posúdení, štvrtý na existencii konfliktu záujmov na strane menovacieho orgánu, na porušení článkov 2 a 10 štatútu Súdneho dvora, článku 11a služobného poriadku, článku 8 Európskeho kódexu dobrej správnej praxe, článku 41 Charty základných práv, ako aj všeobecných zásad objektivity, nestrannosti a nezávislosti, piaty na porušení práv na obranu a zásady rovnosti zbraní a šiesty na tom, že došlo k zneužitiu právomoci alebo jej nesprávnemu použitiu, ako aj na porušení zásad starostlivosti a riadnej správy vecí verejných.

29 V napadnutom rozsudku Súd pre verejnú službu všetky tieto žalobné dôvody zamietol.

[omissis]

Konanie pred Všeobecným súdom a návrhy účastníkov konania

32 Odvolateľka návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 14. februára 2013 podala toto odvolanie.

33 Listom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 26. februára 2013 podala odvolateľka žiadosť o priznanie anonymity, ktorej predseda odvolacej komory vyhovel rozhodnutím zo 6. marca 2013.

34 Dňa 19. septembra 2013 predložil Súdny dvor svoje vyjadrenie k odvolaniu. Písomná časť konania sa skončila 2. decembra 2013.

35 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (odvolacia komora) konštatoval, že účastníci konania nepodali návrh na nariadenie pojednávania v lehote jedného mesiaca od doručenia oznámenia o ukončení písomnej časti konania a rozhodol, že v súlade s článkom 146 svojho rokovacieho poriadku rozhodne o žalobe bez ústnej časti konania.

36 Odvolateľka navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnutý rozsudok,

— vyhovel jej návrhom uplatňovaným v prvostupňovom konaní vo veciach F-88/09 a F-48/10,

— zaviazal Súdny dvor na náhradu trov konania vynaložených v prvostupňovom konaní a v rámci tohto odvolania.

37 Súdny dvor navrhuje, aby Všeobecný súd:

— odvolanie zamietol,

— zaviazal odvolateľku na náhradu trov konania.

O odvolaní

38 Na podporu svojho odvolania odvolateľka uvádza jedenásť odvolacích dôvodov. Prvý odvolací dôvod sa zakladá na tom, že tretia komora Súdu pre verejnú službu nebola nestranná. Druhý odvolací dôvod sa zakladá na porušení práva na účinný prostriedok nápravy tým, že preskúmanie Súdu pre verejnú službu týkajúce sa rešpektovania podmienky vzťahujúcej sa na záujem služby stanovenej v článku 7 ods. 1 služobného poriadku bolo len minimálne. Tretí odvolací dôvod sa zakladá na nedostatku právomoci predsedu druhej komory Súdu pre verejnú službu rozhodnúť o žiadosti o vylúčenie z 25. januára 2012.

Štvrtý odvolací dôvod sa zakladá na porušení práva na spravodlivý proces z dôvodu, že rokovací poriadok Súdu pre verejnú službu nestanovuje možnosť odvolať sa proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o vylúčenie sudcu. Piaty odvolací dôvod sa zakladá jednak na porušení povinnosti zistiť materiálnu pravdu o dôvodoch, na základe ktorých bolo prijaté rozhodnutie o zmene mieste pridelenia a uložený postih z 10. júla 2009 a jednak na skreslení skutkových okolností. Šiesty odvolací dôvod sa zakladá na nesprávnom právnom posúdení spočívajúcom v tom, že Súd pre verejnú službu nesprávne konštatoval, že rozhodnutie o zmene miesta pridelenia bolo prijaté len v záujme služby v zmysle článku 7 ods. 1 služobného poriadku. Siedmy odvolací dôvod sa zakladá na nesprávnom právnom posúdení Súdu pre verejnú službu, keď nesprávne konštatoval, že menovací orgán dodržal pravidlo zhody medzi platovou triedou a pracovným miestom. Ôsmy odvolací dôvod sa zakladá na porušení práva na obranu a práva byť vypočutý. Deviaty odvolací dôvod sa zakladá na nesprávnom právnom posúdení spočívajúcom v tom, že Súd pre verejnú službu nesprávne rozhodol, že návrhy na náhradu ujmy, ktorá bola údajne spôsobená v dôsledku oznámenia všetkým zamestnancom rozhodnutia o zmene mieste pridelenia, boli neprípustné. Desiaty odvolací dôvod sa zakladá jednak na nesprávnom právnom posúdení Súdu pre verejnú službu, keď rozhodol, že výbor pre sťažnosti, ktorý zamietol sťažnosť smerujúcu proti postihu z 10. júla 2009, bol príslušným orgánom, a jednak na opomenutí rozhodnúť o žalobnom dôvode založenom na nezákonnosti článku 4 rozhodnutia zo 4. mája 2004. Jedenásty odvolací dôvod sa zakladá jednak na nesprávnom právnom posúdení Súdu pre verejnú službu tým, že nesprávne rozhodol, že menovací orgán dodržal články 1 až 3 prílohy IX služobného poriadku a jednak na porušení práva na obranu a zásady kontradiktórnosti.

[omissis]

O odvolacích dôvodoch týkajúcich sa žaloby F-48/10

O desiatom odvolacom dôvode založenom jednak na nesprávnom právnom posúdení Súdu pre verejnú službu, keď rozhodol, že výbor pre sťažnosti, ktorý zamietol sťažnosť smerujúcu proti postihu z 10. júla 2009, bol príslušným orgánom, a jednak opomenutí rozhodnúť o žalobnom dôvode založenom na nezákonnosti článku 4 rozhodnutia zo 4. mája 2004

138 Odvolateľka napáda body 226 až 228 napadnutého rozsudku, v ktorých Súd pre verejnú službu zamietol ako neúčinný žalobný dôvod založený na nedostatku právomoci výboru pre sťažnosti, pretože rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti podanej proti postihu z 10. júla 2009 predstavovalo len čisto potvrdzujúci akt, ktorý nemá samostatný obsah, a teda jeho zrušenie nie je spôsobilé ovplyvniť zákonnosť postihu z 10. júla 2009. Podľa odvolateľky sa toto odôvodnenie Súdu pre verejnú službu nemôže zakladať na existencii rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti prijatému nepríslušným orgánom.

139 Súdny dvor spochybňuje argumentáciu odvolateľky.

140 V prvostupňovom konaní žalobkyňa navrhovala zrušiť postih z 10. júla 2009, ako aj v prípade potreby zrušiť rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti podanej proti postihu z 10. júla 2009 (bod 69 napadnutého rozsudku).

141 Podľa ustálenej judikatúry rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti, či už je implicitné, alebo výslovné, za predpokladu, že je jednoznačné, iba potvrdzuje akt alebo jeho neexistenciu, na čo sa sťažovateľ sťažuje, a posudzované samostatne nepredstavuje akt, ktorý možno napadnúť, v tom zmysle, že návrhy smerujúce proti tomuto rozhodnutiu, ktoré nemá samostatný obsah v porovnaní s pôvodným rozhodnutím, treba považovať za návrhy smerujúce proti pôvodného aktu (uznesenie zo 16. júna 1988, Progoulis/Komisia, 371/87, Zb., EU:C:1988:317, bod 17, a rozsudok z 2. marca 2004, Di Marzio/Komisia, T-14/03, Zb. VS, EU:T:2004:59, bod 54). Rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti je potvrdzujúci akt, ktorý nemá samostatný obsah, ak neobsahuje opätovné preskúmanie situácie žalobcu

na základe nových právnych a skutkových okolností [rozsudky z 21. septembra 2011, Adjemian a i./Komisia, T-325/09 P, Zb., EU:T:2011:506, bod 32, a z 21. mája 2014, Mocová/Komisia, T-347/12 P, Zb. (Výňatky), EU:T:2014:268, bod 34].

142 Na základe judikatúry citovanej v bode 141 vyššie Súd pre verejnú službu konštatoval v bode 227 napadnutého rozsudku, že administratíva nevykonala opätovné preskúmanie situácie žalobkyne na základe nových právnych a skutkových okolností, takže rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti sa malo považovať za čisto potvrdzujúce postih z 10. júla 2009. To ho viedlo k záveru, že zrušenie rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti nemôže mať vplyv na zákonnosť postihu z 10. júla 2009, takže žalobný dôvod založený na nedostatku právomoci výboru pre sťažnosti, smerujúci k tomu, aby rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti bolo zrušené, bolo treba zamietnuť ako neúčinný.

143 Treba však uviesť, že žalobným dôvodom založeným na nedostatku právomoci výboru pre sťažnosti predloženým žalobkyňou v prvostupňovom konaní žalobkyňa napádala zloženie uvedeného výboru, ktorým bola zamietnutá jej sťažnosť proti postihu z 10. júla 2009. Tento žalobný dôvod sa teda týkal toho, či pri preskúmaní sťažnosti žalobkyne sa postupovalo správne, v dôsledku čoho mohlo dôjsť k prijatiu rozhodnutia, ktoré by bolo odlišné od postihu z 10. júla 2009. Žalobkyňa teda mala skutočný a odlišný záujem na zrušení rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti, a nielen na zrušení postihu z 10. júla 2009.

144 Ak by sa totiž uplatnila judikatúra citovaná v bode 141 vyššie, bez ohľadu na to, že predmetný dôvod sa týka administratívneho konania o samotnej sťažnosti, a nie pôvodného aktu, ktorý je predmetom sťažnosti, bola by vylúčená akákoľvek možnosť namietania vedúca ku konaniu pred podaním žaloby, v dôsledku čoho by sťažovateľ stratil možnosť využiť konanie, ktorého účelom je umožniť a uprednostniť urovnanie sporu, ktorý vznikol medzi úradníkom a administratívou, zmierom a uložiť orgánu nadriadenému úradníkovi preskúmať svoje rozhodnutie, pod podmienkou dodržania pravidiel, s prihliadnutím na prípadné námietky tohto úradníka (pozri v tomto zmysle rozsudok Mocová/Komisia, už citovaný v bode 141 vyššie, EU:T:2014:268, bod 38).

145 V tejto súvislosti treba považovať za nedôvodné tvrdenie Súdneho dvora, podľa ktorého žalobkyňa nemala po podaní žaloby o neplatnosť pôvodného aktu záujem na zrušení rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti, pretože aj keby v konaní o sťažnosti došlo k vadám, bolo by zbytočné, aby administratíva prijala nové rozhodnutie o sťažnosti, pretože žalobkyňa podala návrh na súd, aby zrušil pôvodný akt. Na rozdiel od tvrdenia Súdneho dvora záujem sťažovateľa, aby konanie o sťažnosti bolo vedené zákonným spôsobom, a teda, aby rozhodnutie o zamietnutí jeho sťažnosti bolo v prípade vád zrušené, sa musí posúdiť samostatne a nie v súvislosti s prípadnou žalobou podanou proti pôvodnému aktu, ktorý bol predmetom sťažnosti. V opačnom prípade by sa dotknutá osoba nemohla nikdy dovolávať vád konania o sťažnosti, čím by prišla o možnosť riadneho preskúmania rozhodnutia administratívy pred podaním žaloby zakaždým, keď žaloba smeruje proti pôvodnému aktu, proti ktorému smerovala sťažnosť.

146 Z toho vyplýva, že vzhľadom na predmet dôvodu, ktorý sa vzťahuje na konanie o sťažnosti, žalobkyňa musí mať možnosť dať preskúmať súdom Únie zákonnosť rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti, a nielen možnosť dať preskúmať postih z 10. júla 2009.

147 Treba teda konštatovať, že Súd pre verejnú službu sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď zamietol žalobný dôvod založený na nedostatku právomoci výboru pre sťažnosti ako neúčinný.

148 V dôsledku toho desiatemu odvolaciemu dôvodu treba vyhovieť.

[omissis]

162 Na základe vyššie uvedeného preto treba odvolaniu čiastočne vyhovieť a zrušiť napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom je postihnutý nesprávnym právnym posúdením, ako bolo konštatované v bodoch 140 až 147 vyššie.

O žalobe podanej v prvostupňovom konaní

163 V súlade s článkom 13 ods. 1 prílohy I Štatútu Súdneho dvora, ak je odvolanie dôvodné, Všeobecný súd zruší rozhodnutie Súdu pre verejnú službu a sám rozhodne vo veci. Ak však stav konania nedovoľuje rozhodnúť vo veci, vráti vec Súdu pre verejnú službu na ďalšie konanie.

164 Všeobecný súd má v prejednávanej veci k dispozícii informácie potrebné na to, aby rozhodol o žalobe podanej v prvostupňovom konaní.

165 Vzhľadom na skutočnosť, že odvolaniu bolo vyhovené len čiastočne a že napadnutý rozsudok je zrušený len v rozsahu, v akom je postihnutý nesprávnym právnym posúdením konštatovaným v bodoch 140 až 147 vyššie, treba uviesť, že zvyšné posúdenia Súdu pre verejnú službu, ktorých sa uvedené nesprávne právne posúdenie netýka, nadobudli právoplatnosť. Všeobecnému súdu preto prináleží, aby preskúmal len dôvod uvedený žalobkyňou vo veci F-48/10, založený na nedostatku právomoci výboru pre sťažnosti a nezákonnosti článku 4 rozhodnutia zo 4. mája 2004.

166 Žalobkyňa pred Súdom pre verejnú službu tvrdila, že výbor pre sťažnosti, ktorý mal preskúmať jej sťažnosť proti postihu z 10. júla 2009 a ktorý sa skladal z jedného sudcu Súdneho dvora a dvoch generálnych advokátov, bol nesprávne zložený. V tejto súvislosti žalobkyňa po prvé tvrdí, že článok 4 Štatútu Súdneho dvora stanovuje, že „sudcovia nesmú zastávať žiadne politické alebo správne funkcie“. Po druhé odvoláva sa na článok 12 Štatútu Súdneho dvora, z ktorého vyplýva, že úradníci a ostatní zamestnanci Súdneho dvora „podliehajú tajomníkovi pod dohľadom predsedu“, takže iba tajomník a predseda Súdneho dvora môžu konať ako menovací orgán. Po tretie tvrdila, že článok 4 rozhodnutia zo 4. mája 2004, v ktorom sa uvádza, že „výbor pre sťažnosti vykonáva právomoci udelené služobným poriadkom [menovaciemu orgánu]“ v súvislosti s rozhodnutiami týkajúcimi sa sťažností, bol v rozpore s článkom 2 ods. 1 služobného poriadku, ktorý stanovuje, že každá inštitúcia určí orgány, ktoré v nej budú vykonávať právomoci zverené týmto služobným poriadkom menovaciemu orgánu, v spojení s článkami 4 a 12 Štatútu Súdneho dvora. Okrem toho tvrdila, že Štatút Súdneho dvora neumožňuje tajomníkovi ani predsedovi Súdneho dvora delegovať právomoci menovacieho orgánu, ktoré im boli zverené.

167 Najskôr treba konštatovať, že žalobkyňa len zopakovala obsah článku 4 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora, podľa ktorého „sudcovia nesmú zastávať žiadne politické alebo správne funkcie“, a tvrdila, že s výnimkou predsedu Súdneho dvora ostatní sudcovia a generálni advokáti nesmú zastávať žiadnu správnu funkciu, a najmä konať ako menovací orgán v rámci výboru pre sťažnosti. Toto tvrdenie nie je podložené nijakou právnou argumentáciou. Ako totiž uviedol Súdny dvor pred Súdom pre verejnú službu, cieľom tohto ustanovenia je zabezpečiť nezávislosť sudcov, tak počas výkonu ich funkcie, ako aj po jej skončení, a to najmä od členských štátov alebo iných inštitúcií Únie. Ostatné odseky článku 4 Štatútu Súdneho dvora poukazujú tiež na toto úsilie o zachovanie nezávislosti sudcov. Žalobkyňa však nemôže z článku 4 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora vyvodiť zákaz vykonávať funkcie týkajúce sa vnútornej správy inštitúcie. Ako správne uviedol Súdny dvor vo svojich písomných pripomienkach pred Súdom pre verejnú službu, výkon správnych funkcií, ktoré sú pre inštitúciu vnútorné, prostredníctvom sudcov nezasahuje do ich nezávislosti a umožňuje zabezpečiť správnu autonómiu inštitúcie.

168 Okrem toho žalobkyňa len uviedla, že keďže článok 12 Štatútu Súdneho dvora, ktorý stanovuje, že úradníci a zamestnanci Súdneho dvora „podliehajú tajomníkovi pod dohľadom predsedu“, iba tajomník a predseda Súdneho dvora môžu vykonávať právomoci udelené služobným poriadkom menovaciemu orgánu. Nijako viac nepreukázala zlučiteľnosť svojho výkladu článku 12 Štatútu Súdneho dvora, pričom podľa tohto výkladu právomoci prenesené na menovací orgán sú priznané výlučne tajomníkovi

a predsedovi Súdneho dvora, s článkom 2 ods. 1 služobného poriadku, ktorý stanovuje, že každá inštitúcia určí orgány, ktoré v nej budú vykonávať právomoci zverené týmto služobným poriadkom menovaciemu orgánu. Tvrdí totiž len to, že článok 2 ods. 1 služobného poriadku sa má, pokiaľ ide o Súdny dvor, chápať len v spojení s článkami 4 a 12 Štatútu Súdneho dvora.

169 Za týchto okolností žalobkyňa nemôže dôvodne tvrdiť, bez toho, aby predložila ďalšie dôkazy, že článok 4 rozhodnutia zo 4. mája 2004, podľa ktorého výbor pre sťažnosti vykonáva právomoci zverené služobným poriadkom menovaciemu orgánu v súvislosti s rozhodnutiami týkajúcimi sa sťažností, je v rozpore s článkom 2 ods. 1 služobného poriadku v spojení s článkami 4 a 12 Štatútu Súdneho dvora.

170 Z uvedeného vyplýva, že žalobný dôvod predložený v prvostupňovom konaní, založený na nedostatku právomoci výboru pre sťažnosti a nezákonnosti článku 4 rozhodnutia zo 4. mája 2004, ktorý uviedla žalobkyňa vo veci F-48/10, sa musí zamietnuť. Žaloba vo veci F-48/10 sa preto musí v tejto súvislosti zamietnuť.

[omissis]

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (odvolacia komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozsudok Súdu pre verejnú službu Európskej únie (tretia komora), Z/Súdny dvor (F-88/09 a F-48/10, Zb. VS, EU:F:2012:171), sa zrušuje v rozsahu, v akom sa ním zamietol ako neúčinný žalobný dôvod uvedený vo veci F-48/10, založený na nedostatku právomoci výboru pre sťažnosti a nezákonnosti článku 4 rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie zo 4. mája 2004 o výkone právomocí vyplývajúcich zo služobného poriadku úradníkov Európskej únie menovacím orgánom a právomocí vyplývajúcich z podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov orgánom oprávneným uzatvárať pracovné zmluvy.**

2. **Odvolanie sa v zostávajúcej časti zamieta.**

3. **Žaloba vo veci F-48/10 sa zamieta v rozsahu, v akom sa zakladala na žalobnom dôvode založenom na nedostatku právomoci výboru pre sťažnosti a nezákonnosti článku 4 rozhodnutia Súdneho dvora zo 4. mája 2004 o výkone právomocí vyplývajúcich zo služobného poriadku úradníkov Európskej únie menovacím orgánom a právomocí vyplývajúcich z podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov orgánom oprávneným uzatvárať pracovné zmluvy.**

4. **Pokiaľ ide o trovy tohto konania, pani Z znáša tri štvrtiny svojich vlastných trov konania a je povinná nahradiť tri štvrtiny trov konania, ktoré vynaložil Súdny dvor, a Súdny dvor znáša jednu štvrtinu svojich vlastných trov konania a je povinný nahradiť jednu štvrtinu trov konania, ktoré vynaložila Z.**

Jaeger Kanninen Gratsias

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 19. júna 2015.

Podpisy